

παρακολουθήσει μέχρις οὗ . . . », δὲν ἐξηκολούθησε, μὴ θέλων νὰ φανερώσῃ τὸ φοβερὸν τῆς θέσεως ἡμῶν.

Οἱ ἵπποι, ἐρεθισθέντες ἐκ τοῦ πυροβολισμοῦ, ὤρμησαν μετὰ νέων προσπαθειῶν, ἐνῶ οἱ λύκοι ἔστησαν περὶ τὸ πτώμα. «Τὸ το δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ἐπὶ πολὺ, ὑπετονθύρυσεν ὁ Ῥόκος τοὺς γνωρίζω, μετ' ὀλίγον ἔσονται πάλιν πέριξ ἡμῶν, οἱ δὲ ἵπποι θὰ κατεβληθῶσιν».

Τότε ἡδυνήθη νὰ θαυμάσῃ τὴν γενναιοψυχίαν τῆς Ἀννίας ἀφιερῶθαι εἰς τὴν θαλαμηπόλον, τὴν παρηγόρησε, τὴν συνεβόη, λευσε νὰ ἔχῃ θάρρος καὶ κυρίως νὰ ἔχῃ πεποιθήσιν εἰς ἐκείνον, ὅτι τινος μόνῃ ἢ θέλῃσις δύναται νὰ καταπραῦνῃ τὰ ἄγρια θηρία. Ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα ἐν τῇ βάθει τοῦ ἐλκλήρου, τὸ αὐτὸ ἐπραξε καὶ ἡ θαλαμηπόλος· ἀλλ' αὕτη δὲν ἡδυνήθη νὰ συναθροίσῃ τὰς ιδέας τῆς ἑνα δεηθῇ· καὶ ἡ δυστυχὴς ἐπανήρξατο τὰς φωνάς, τοὺς λυγμοὺς ἄνευ διακοπῆς, καταρωμένη τὸ δυστυχὴς ταξείδιον. Ἡ ὥραία μορφή τῆς Ἀννίας, ἐστραμμένη πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐφωτίζετο ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης· εἶχε τὰς χεῖρας συμπεπλεγμένας καὶ προσήχετο διὰ ταπεινῆς φωνῆς μετὰ ἄκρας ἡσυχίας καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ταραχῆς πνεύματος. Ἡ αὕτη μὲ ἐνεθάρρυνε καὶ μοι ἔδωκεν ἐλπίδα τινα. Ἐπλήρωσα ἐνέου τὸ ὄπλον μου καὶ τὸ ἐκράτουν ἑτοιμον· οἱ ἵπποι ἔκαμον πρὸς τὸ δυνατὸν ὅπως διαφύγωσι τοὺς αἰμοδόρους διώκτας αὐτῶν. Ταῦτοχρόνως ἠκούσαμεν ἐκ νέου τὴν ταραχὴν τῆς ἐλευσέως τοῦ παρετήρησα μετ' ὀλίγον τινὰ τῶν τεράτων τούτων, ἅτινα πρὸς γοῦντο τῆς ἀγέλης καὶ διηύθυνον καθ' ἡμῶν τὰ αἰμοσταγῆ ματὰ των.

Δευτέρᾳ βολῇ ἔρριψε κάτω τὸν τολμηρότερον, ἤλπιζον νὰ δίσωμεν ἀκόμη καιρόν· ἤλπιζον ὅτι, ἐπωφελοῦμενοι τῆς ἐπενειλημμένης στάσεως τῶν ζώων τούτων πέριξ τῶν πτωμάτων, θὰ ἡδυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς τὰ ὄρια τοῦ δάσους ἢ εἰς τινα τοιαύταν.

Ἄλλ' οἴμοι! ὅπως οἱ ὑπολογισμοί μου ἦσαν σαφροί! Τὰ τὴν φορὰν μάλιστα ὀλίγα στιγμὰ ἤρκεσαν εἰς τὰ τέρατα ταῦτα πῶς κατὰβροχθίσωσι τὸν σύντροφόν των· μάλιστα ἔσχον τὸν κατὰ